

LUCRURI PREȚIOASE

»Cât de prețioase mi se par gândurile Tale, Dumnezeule și cât de mare este numărul lor!«

(Psalmul 139,17)

Există puțini copii ai lui Dumnezeu cărora nu le place să predice; dar chiar dacă nu vor să predice de la amvon sau de la pupitru, o fac totuși la strângerile ocazionale, cu alți oameni. Atunci ar vrea cu plăcere să spună ceva, dar din păcate nu găsește cuvântul potrivit. Dar există și situații când cineva poate să vorbească mult, dar cuvintelor sale le lipsește efectul, puterea.

Cum poate fi ajutat un astfel de om? În capitolul 15 din profetul Ieremia, în versetul 19 găsim răspunsul la această întrebare. »Dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, (să pui deoparte), vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei.«

Pentru a avea succes cu o predică, trebuie să fii folosit de Dumnezeu, trebuie să fii o unealtă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși trebuie să ne folosească ca gură, El trebuie să pună cuvintele Lui în gura noastră sau să vorbească prin noi.

Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu (sau dacă vorbește cineva, să spună Cuvântul lui Dumnezeu) (1 Petru 4,11).

Acest text este prea fără echivoc, pentru a deduce din el că toți predicatorii sau toți cei care vorbesc spun cuvintele lui Dumnezeu sau Cuvântul lui Dumnezeu, căci altfel n-ar fi scris: dacă vorbește cineva, să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu. Se vorbesc și se scriu multe care nu sunt Cuvântul lui Dumnezeu.

Vorbirea cuvintelor lui Dumnezeu este legată de o condiție, iar această condiție sună așa: dacă desparți (pui deoparte) ce este de preț, de ceea ce este fără preț.

Deci există lucruri de preț și lucruri obișnuite. Întrebarea „Ce este de preț și ce este fără preț” nici n-ar trebui pusă, deși este de actualitate.

Oare să nu putem deosebi ce este de preț de ceea ce nu este de preț, să nu putem face deosebirea între Cuvântul lui Dumnezeu și basmele băbești, între aur și metal obișnuit, între lucrurile veritabile și imitații? Aceasta ar trebui să fie de la sine înțeles pentru orice copil al lui Dumnezeu. Autorului acestor rânduri îi sunt bine cunoscute dificultățile de acest fel și tocmai de aceea ar vrea să scrie ceva, ceva prețios; Domnul să-i dea har ca să reușească! Atunci nu-i va fi greu cititorului să deosebească ceea ce este de preț de ceea ce nu este.

Poate cineva ar vrea să citească ceva și despre lucrurile fără preț, dar despre acestea autorul nu scrie cu plăcere. Și nici nu are rost să cunoaștem foarte multe lucruri fără preț. Dar când cunoaștem foarte multe lucruri de preț sau și mai bine, dacă le avem, atunci vom lepăda lucrurile fără preț.

Cititorul va întâmpina greutatea la contemplarea lucrurilor de preț, care apar din cauza diferitelor traduceri. Există un număr mare de traduceri și fiecare traducător pretinde că a lui ar fi cea mai bună, căci altfel nu și-ar fi dat atâta osteneală să scoată alta.

Dacă am căuta cuvântul „prețios” într-o concordanță întocmită după o anumită traducere, apoi am căuta același cuvânt în diferitele traduceri, am observa că nu este folosit același termen.

De exemplu o traducere a textului din Geneza 2,12 sună astfel: „Aurul țării este prețios”. În altă traducere scrie: »Aurul din țara aceea este bun.« Iar o altă traducere scrie: „Aurul acestei țări este minunat.”

Din punct de vedere al unui profan se pune întrebarea: aurul țării este prețios, este bun sau este minunat? Aproape nimeni nu poate răspunde corect la această întrebare, pentru că specialiștii încă n-au căzut de acord. Dacă totuși am vrea să răspundem la întrebare, ar trebui să fim așa de deștepți cât toți cei trei traducători la un loc.

Mulți citesc acest text fără să-și bată capul, spunând că, de fapt, nici nu este o diferență așa de mare între cele trei cuvinte. Dar dacă privim întrebarea mai de aproape, vom ajunge la concluzia că totuși este foarte mare deosebire între ele.

O cărămidă este bună, adică este făcută dintr-un material bun, este bine arsă și nici în privința formei nu se poate comenta ceva. Deci este bună. Dar este ea în același timp și prețioasă? Nu, căci cu termenul de „prețios” caracterizăm altfel de noțiuni. „Prețios” înseamnă mai mult decât „bun”.

Ceaiul amar o fi bun pentru problemele digestive, dar nimeni nu spune despre el că ar fi prețios. Deci este o diferență uriașă între „bun” și „prețios”, la fel și între „bun” și „minunat”.

Cele trei traduceri de mai sus vorbesc în Matei 13,45-46 despre o perlă bună, frumoasă, adică nobilă, pe care negustorul o caută. El găsește o perlă prețioasă, foarte prețioasă, adică de preț.

O deosebire este deja între „prețios” și „foarte prețios”. Iar „foarte prețios” trebuie să fie net superior față de „prețios”.

„Bun”, „frumos” și „nobil” sunt termeni total diferiți. Ceva poate fi frumos, fără a fi în același timp și nobil. Între „prețios” și „de preț” iar este o mare diferență.

Cu termenul „de preț” denumim aproape întotdeauna valorile materiale, în timp ce un lucru „prețios” poate fi foarte ieftin. –

Cât de prețioasă este o gură de apă proaspătă, când dai de un izvor limpede călătorind în zilele fierbinți de vară! Acolo este multă apă, de aceea prețul ei nu este ridicat; ea nu este „de preț”, dar este prețioasă.

Caracterul „de preț” al unui lucru se va orienta întotdeauna după raritatea existentă a produsului, în funcție de care se va stabili prețul. Dar ceva ieftin poate fi foarte prețios. De exemplu fructele delicioase pe care ni le culegem singuri și deci care nu costă nimic.

Ce des sunt confundate aceste două cuvinte în viața de zi cu zi. Dar asemenea învățăături nu-și au locul în paginile noastre. Cele de mai sus au doar rolul de a-i ajuta pe cititori în cercetarea Cuvântului adevărului.

Când nu putem înțelege un text, este întotdeauna bine să ne folosim de o traducere sau de alta și să decidem singuri care sens al textului original ar putea fi cel corect.

Cuvântul grecesc din primul verset al epistolei lui Iuda, înseamnă, după diferitele traduceri: „în”, „prin”, „pentru”. În acest caz nu trebuie să fie nicio îndoială că cei chemați sunt păstrați „în”-„pentru”-„prin” Isus Hristos. (Iuda 1) De aceea epistola pare a fi scrisă într-o limbă care poate spune totul printr-un singur cuvânt, în timp ce limba noastră are nevoie de trei cuvinte.

Astfel că vom întâlni un cuvânt sau altul în diferitele traduceri, în funcție de înțelegerea fiecărui traducător. Într-o traducere scrie: cei chemați sunt păstrați »în Isus Hristos«, cu mențiunea „pentru sau prin Isus Hristos”. Poate ar fi fost corect să se scrie „în-pentru-prin Isus Hristos”.

Așa este și cu perla: toate i se potrivesc. Ea este și bună și frumoasă și nobilă, în aceeași măsură în care ar trebui să fie, în definitiv: prețioasă, de preț și chiar foarte de preț.

Tot ce Cuvântul adevărului numește „prețios”, este într-adevăr prețios. Depinde numai cui îi este prețios și cum recunoaștem noi această prețiozitate.

Ceea ce este prețios pentru copiii lui Dumnezeu, pentru cei necredincioși este adesea o oroare. Ceea ce pentru unii este o mireasmă de la viață spre viață, pentru ceilalți este o mireasmă de la moarte spre moarte.

Dar ceea ce este prețios pentru toți copiii lui Dumnezeu sunt

Prețioasele gânduri ale lui Dumnezeu

»Dar sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie și planurile inimii Lui, din neam în neam.« (Psalmul 33,11)

»Doamne, Dumnezeule, multe sunt minunile și planurile Tale pentru mine: nimeni nu se poate asemăna cu Tine. Aș vrea să le vestesc și să le trâmbițez, dar numărul lor este prea mare ca să le povestesc.« (Psalmul 40,5)

»Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să va dau un viitor și o nădejde.« (Ieremia 29,11)

De aici reiese că gândurile lui Dumnezeu dăinuie pe vecie, că sunt de neclintit, că sunt prea multe ca un om să le poată enumera, numărul lor este uriaș. Dar ele sunt și adânci, foarte adânci; cine poate pătrunde adâncimea lor? Și ele mai sunt gânduri de pace pentru toți ai Săi, pentru iubiții Săi copii. Ce mângâietor este acest lucru!

Dar cine poate recunoaște gândurile lui Dumnezeu? Și chiar dacă le-ar recunoaște, cine le poate înțelege?

David le-a cunoscut. Aceasta o citim în Psalmul 139. În primele versete spune: »De departe îmi pătrunzi gândul.« (versetul 2) După cum reiese din acest psalm, David a putut să recunoască acest fapt din toată atitudinea lui Dumnezeu față de el.

Dumnezeu înțelege nu numai gândurile lui David, ci înțelege gândurile tuturor oamenilor, chiar și gândurile cititorului le înțelege de departe.

Acest lucru nu miră pe nimeni, dar ca un om să poată înțelege gândurile lui Dumnezeu, aceasta este chiar de mirare, prea de mirare!

Nici un om nu poate înțelege gândurile lui Dumnezeu, dacă nu vrea Dumnezeu să ni le descopere. Pe cât de mare este diferența dintre Dumnezeu și om, atât în inteligență cât și în putere și slavă, pe atât de minunat este că Dumnezeu S-a coborât ca să ne împărtășească gândurile Sale.

Acest lucru ne devine limpede dacă ne gândim că ne este cu totul imposibil să ne facem cunoscute gândurile unei creaturi inferioare nouă.

Nici chiar celor mai inteligente animale nu le pot împărtăși gândurile mele; nici maimuța, nici calul, nici câinele sau elefantul nu le vor înțelege. Poate că ar putea deosebi dacă îi laud sau îi cert, dacă îi iubesc sau îi urăsc, dar gândurile, planurile și hotărârile mele nu le vor putea înțelege.

Ba mai mult: ce reușită aș putea să-mi prognozez dacă aș vrea să mă fac înțeles de către muște, țânțari sau râme? Și totuși, omul este comparat cu o larvă, cu un vierme. (Iov 25,6)

Ce avantajat este totuși omul, că-i este îngăduit să cunoască prețioasele gânduri ale lui Dumnezeu, da, că el are un loc în aceste gânduri, un loc minunat și că poate spune: »Cât de prețioase mi se par gândurile Tale, Dumnezeule!«

În timpurile străvechi El a descoperit omului gândurile Sale în mod direct, adică prin persoane de legătură sau prin îngeri. Azi le recunoaștem din Cuvântul adevărului sau din minunatele căi ale lui Dumnezeu cu noi.

Cu Moise Dumnezeu a vorbit față-n față și i-a împărtășit gândurile Sale.

Dumnezeu a vorbit cu Avraam și aici este interesant de citit în câte feluri a făcut-o.

»Și Domnul zisese lui Avram: ...« (Geneza 12)

»Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: ...« (Geneza 12,7-8)

»Bărbații aceia s-au sculat să plece și s-au uitat înspre Sodoma. Avram a plecat cu ei să-i conducă. Atunci Domnul a zis: ...« (Geneza 18,16)

»Și îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: ...« (Geneza 22,15 și v.11)

»După aceste întâmplări, cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie și a zis:» ... (Geneza 15)

Acesta a fost felul lui Dumnezeu de a vorbi cu Avraam, de a-i împărtăși gândurile: a vorbit cu el, i S-a arătat și i-a zis, a intrat la el, a mers cu el și i-a zis, a vorbit din cer cu el printr-un înger.

Dar nu faptul că Dumnezeu a vorbit cu Avraam a fost prețios, ci ceea ce i-a spus; conținutul gândurilor lui Dumnezeu au fost prețioase pentru Avraam, căci El i-a zis: »Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespun de mult.« (Geneza 17,2) Oare ce o fi gândit Avraam când Dumnezeu i-a descoperit gândurile Sale?

Atunci Dumnezeu i-a zis: »Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău și

al seminței tale după tine. Ție și seminței tale după tine îți voi da țara în care locuiești acum ca străin și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și eu voi fi Dumnezeuul lor.» (Geneza 17,7-8)

»Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam; căci te voi face tatăl multor neamuri. Te voi înmulți nespun de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați.» (Geneza 17,5-6)

Cititorul să încerce să înțeleagă și să mediteze la efectele acestor doar puține gânduri ale lui Dumnezeu, pe care El i le-a împărtășit lui Avraam. Câștigul pe care-l obținem din aceasta este nemăsurat.

Biblia nu ne împărtășește doar gândurile pe care Dumnezeu le are în legătură cu alți oameni și cum Și-a dezvăluit El lor gândurile Sale. Ea ne împărtășește și gândurile pe care le are în legătură cu noi înșine. Abia atunci când ne dăm seama de acest lucru, Biblia capătă pentru noi o valoare reală.

Astfel citim, că Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii ne-a ales în Hristos, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în dragoste; și a hotărât să fim înfiați prin Isus Hristos, pentru Sine Însuși, după buna plăcere a voii Sale. (Efeseni 1,4-5)

În lumina acestui cuvânt putem să înțelegem textul din Proverbe 8.22-31. Aici vedem că încă înainte de întemeierea lumii Și-a găsit plăcerea în fiii oamenilor. (versetul 31)

Dacă am fi total neștiutori în privința gândurilor lui Dumnezeu, dar am înțelege numai aceste două texte, inima noastră ar tresălta și ar chiui de bucurie pentru prețiozitatea acestor texte, ne-am veseli cu o bucurie negrăită.

Dar cine înțelege aceste texte? Cine se gândește că în cele din urmă va trebui să vină ziua în care vom fi descoperiți în slavă, în care minunata hotărâre a lui Dumnezeu va trebui să se îplinească?

Dacă Dumnezeu ne-a hotărât mai dinainte spre înfiere, ceea ce a și făcut, înseamnă că acesta a fost planul Său și deci El va duce la bun sfârșit minunatele Sale gânduri. De aceea ar trebui să ne preocupe acest gând al lui Dumnezeu și atunci vom vedea câtă osteneală își dă Dumnezeu pentru a ne face cunoscute gândurile Sale.

În afară de textul de mai sus din Efeseni, mai citim:

»Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: „Ava! Adică: Tată!” Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.» (Romani 8,14-17)

Cititorul trebuie să-și dea seama că nu este deloc vorba despre ceea ce vom fi, ci despre ceea ce deja suntem și despre ceea ce Dumnezeu deja a făcut; este vorba despre gândurile lui Dumnezeu care deja au ajuns la împlinire, dar care nu și-au arătat încă toate consecințele, n-au fost descoperite încă. De aceea citim în 1 Ioan 3,2: «Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este.»

La astfel de texte să medităm mai mult; ele ne vor mișca inima mai mult, cum vedem așa de frumos la David, după ce Dumnezeu i-a descoperit gândurile Sale. David a meditat mult la aceste lucruri, iar rezultatul meditației lui a fost următorul:

»Și împăratul David s-a dus și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, și ce este casa mea, de mai făcut să ajung unde sunt? Și încă atât este puțin înaintea Ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbești despre casa robului Tău și în viitor. Și binevoiești să înveți pe un om cu privire la aceste lucruri, Doamne Dumnezeule! Ce Ți-ar putea spune David mai mult? Tu cunoști pe robul Tău, Doamne Dumnezeule! După cuvântul Tău și după inima Ta, Tu ai făcut toate aceste lucruri mari, ca să le descoperi robului Tău! Ce mare ești Tu, Doamne Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca Tine și nu este alt Dumnezeu afară de Tine, după tot ce am

auzit cu urechile noastre. Este oare pe pământ un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca să-Și facă un Nume și ca să facă pentru el, pentru țara Ta, minuni și semne, izgonind dinaintea poporului Tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și pe dumnezeii lor? Tu ai întărit pe poporul Tău Israel, ca să fie poporul Tău pe vecie; și Tu, Doamne, Te-ai făcut Dumnezeuul lui. Acum, Doamne Dumnezeule, fă să rămână în veci cuvântul pe care l-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui și lucrează după cuvântul Tău. Slăvit să fie Numele Tău pe vecie și să se zică: 'Domnul oștirilor este Dumnezeuul lui Israel'. Și casa robului Tău David să rămână înaintea Ta! Căci Tu Însuși, Doamne al oștirilor, Dumnezeu lui Israel, Te-ai descoperit robului Tău, zicând: 'Eu îți voi întemeia o casă!' De aceea a îndrăznit robul Tău să-Ți facă această rugăciune. Acum, Doamne Dumnezeule, Tu ești Dumnezeu și cuvintele Tale sunt adevăr și Tu ai vestit harul acesta robului Tău. Binecuvântează dar casa robului Tău ca să dăinuiască pe vecie înaintea Ta! Căci Tu, Doamne Dumnezeule, ai vorbit și, prin binecuvântarea Ta, casa robului Tău va fi binecuvântată pe vecie.» (2 Samuel 7,18-29)

Ce sunt toate binecuvântările lui Avraam, Isaac și Iacov, ale lui David și ale tuturor sfinților din Vechiul Legământ în comparație cu binecuvântările noastre? Toți aceștia au obținut prin credință o mărturie, dar făgăduințele nu le-au primit; în timp ce pentru noi Dumnezeu a avut în vedere ceva mai bun, pentru ca ei să nu ajungă la desăvârșire fără noi. (Evrei 11,39-40)

De aceea citim: »Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.« (Efeseni 1,3)

O, dacă am fi și noi cuprinși de astfel de sentimente, ca David!

Cum putem recunoaște gândurile lui Dumnezeu?

Dumnezeu însuși zice: »Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele.« (Isaia 55,8) Ah, din păcate este așa. Și în timp ce Dumnezeu cunoaște gândurile omului, pentru om gândurile lui Dumnezeu sunt necunoscute. Aici ceva nu este în ordine. Gândurile omului nu sunt în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu.

Oare să-Și potrivească Dumnezeu gândurile după ale noastre? Imposibil! Căci »Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.«

Pentru noi există o singură posibilitate de a cunoaște gândurile lui Dumnezeu. Trebuie să aducem gândurile noastre în concordanță cu ale lui Dumnezeu. Cum se poate face acest lucru? Simplu: prin aceea că renunțăm la gândurile noastre nebunești, le abandonăm și pătrundem în gândurile lui Dumnezeu.

Și nu mai trebuie menționat că găsim gândurile lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură, în Cuvântul adevărului. Biblia este singura carte care ni le împărtășește.

Ea este cea care ne luminează și care este o lumină pe cărarea noastră. Nimeni de pe acest întreg pământ nu poate ști mai multe despre Dumnezeu și lucrurile dumnezeiești decât este scris în Biblie.

Biblia este singurul îndreptar pentru credința vie, care se bazează definitiv și în întregime pe ea, dar ea este și singura autoritate pentru toți copiii lui Dumnezeu.

De îndată ce pierdem acest lucru din vedere, fără nicio îndoială vom ajunge pe un drum greșit. Cine citește Biblia doar pentru a-și îmbogăți cunoștințele, acela nu va ajunge niciodată să cunoască gândurile lui Dumnezeu.

Trebuie să adevărim sau să experimentăm adevărul cunoscut, să înfățișăm Cuvântul vieții dacă vrem să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu. Acesta este lucrul care lipsește celor mai mulți.

O înțelegere rațională îngâmfă, în timp ce o cunoaștere reală a adevărului, a gândurilor lui Dumnezeu te face mic, te smerește.

Câți nu se lasă convinși de oameni să facă un lucru sau altul. Dar această situație nu este purtătoare de binecuvântare. Mai devreme sau mai târziu se vor rătăci, pentru că, așa cum se spune, n-au pământul sub picioare, n-au stabilitate.

Dar dacă cunoaștem adevărul și umblăm pe calea lui, adică acea cale pe care ea ne-o arată, vom fi nespuse de fericiți, pentru că abia atunci învățăm să înțelegem prețioasele gânduri ale lui Dumnezeu. »Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei și va stăruî în ea nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui.« (Iacov 1,25)

»Învățați de la Mine!« spune Domnul Isus. »Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea. De El să ascultați!« zice Dumnezeu.

De la El învățăm cum să citim Scriptura, iar glasul Lui răsună din ea în întâmpinarea noastră, glasul bunului Păstor, al marelui Păstor al oilor. Fiecare slujbă adevărată trebuie să ne facă Biblia indispensabilă. O slujbă care face ca Biblia să fie de prisos, este de lepădat, căci nu există înlocuitor pentru Biblie. Nimic nu este atât de limpede și de prețios ca ea. Dacă n-o înțelegem, de cele mai multe ori cauza este că gândurile noastre nu sunt în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Atunci căutăm în Biblie gândurile noastre sucite și mărunte, pe care nu le vom găsi niciodată în Biblie. Astfel se face că găsim numai contradicții. Dar contradicțiile nu sunt în Biblie, ci la noi.

»Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine.« (Ioan 7,17)

Aceasta este singura cale corectă pentru a cunoaște gândurile lui Dumnezeu. Trebuie să fim împlinitori cu fapta, să umblăm pe calea adevărului și să nu studiem Biblia pentru a ști să predicăm. În acest din urmă caz și predica va fi pe măsură, adică n-o să putem niciodată să vorbim cuvintele lui Dumnezeu, pentru că noi înșine nu suntem convinși de adevărul celor spuse, pentru că n-am experimentat nimic.